

Oktoberrevolusjonens internasjonale karakter

«Pravda» nr. 255, 6.–7. november 1927.

Oktoberrevolusjonen er ikke bare en revolusjon innenfor «nasjonale rammer». Den er først og fremst en revolusjon som har internasjonal, verdensomfattende betydning, for den betyr et gjennomgripende omslag i hele menneskehetens historie, en vending bort fra den gamle, kapitalistiske verden til en ny, sosialistisk verden.

Revolusjonene i fortiden endte vanligvis med at statsmaktas tøyler gikk over fra en gruppe utbyttere til en annen. Utbytterne skiftet, men utbyttingen ble stående. Slik var det i tiden for slavenes frigjøringsbevegelse. Slik var det i perioden da vi hadde oppstander blant de livegne. Slik var det under de berømte «store» revolusjoner i England, Frankrike og Tyskland. Jeg taler ikke her om Pariskommunen, som var det første, ærefulle, heltemodige men likevel mislykte forsøk proletariatet gjorde på å vende historien mot kapitalismen.

Oktoberrevolusjonen skiller seg prinsipielt ut fra disse revolusjoner. Den stiller seg ikke som mål å sette en form for utbytting istedenfor en annen form for utbytting, en gruppe utbyttere istedenfor en annen gruppe utbyttere, men å avskaffe enhver form for menneskers utbytting av andre mennesker, tilintetgjøre alle utbyttergrupper, opprette proletariatets diktatur, opprette herredømmet for den klasse som er den mest revolusjonære av alle undertrykte klasser som hittil har eksistert, og organisere et nytt, klasseløst sosialistisk samfunn.

Nettopp derfor betyr seieren for Oktoberrevolusjonen et gjennomgripende omslag i menneskehetens historie, et gjennomgripende omslag i verdenskapitalismens historiske

skjebne, et gjennomgripende omslag i verdensproletariatets frihetsbevegelse, et gjennomgripende omslag i kampmetodene og organisasjonsformene, i levemåten og tradisjonene, i kulturen og ideologien hos de utbyttede masser i hele verden.

Dette er grunnen til at Oktoberrevolusjonen er en revolusjon som har internasjonal, verdensomfattende betydning.

Dette er også roten til den dype sympati som de utbyttede klasser i alle land kjenner for Oktoberrevolusjonen, at de i Oktoberrevolusjonen ser garantien for sin egen frigjøring.

En kunne nevne en rekke grunnleggende spørsmål der virkningen fra Oktoberrevolusjonen gjør seg gjeldende på utviklingen av den revolusjonære bevegelsen i hele verden.

1. Det som først og fremst gjør Oktoberrevolusjonen betydningsfull er at den har brutt gjennom verdensimperialismens front, styrtet det imperialistiske borgerskap i ett av de største kapitalistiske landa og brakt det sosialistiske proletariatet til makta.

Klassen av lønsslaver, klassen av forfulgte, klassen av undertrykte og utbyttede har for første gang i historien hevet seg opp til stillingen som herskende klasse og inspirert proletarene i alle land med sitt eksempel.

Det betyr at Oktoberrevolusjonen har innledet en ny epoke, en epoke med proletariske revolusjoner i imperialismens land.

Den har tatt produksjonsredskapene og produksjonsmidlene fra godseierne og kapitalistene og gjort dem til samfunnsmessig eiendom, og såleis stilt den sosialistiske eiendom opp imot den borgerlige eiendom. Den har derved avslørt kapitalistenes løgn om at den borgerlige eiendom er ukrenkelig, hellig og evig.

Den har revet makta ut av hendene på borgerskapet, tatt fra det de politiske rettigheter, knust det borgerlige

statsapparatet og gitt makta til sovjetene, og dermed stilt sovjetenes sosialistiske makt, det proleta riske demokrati, opp imot den borgerlige parlamentarisme, det kapitalistiske demokrati. Lafargue hadde rett da han alt i 1887 sa at dagen etter revolusjonen «ville alle forhenværende kapitalister bli fratatt stemmeretten». Ved dette har Oktoberrevolusjonen avslørt sosialdemokratenes løgn om at det i vår tid er mulig med en fredelig overgang til sosialismen gjennom den borgerlige parlamentarismen.

Men Oktoberrevolusjonen stanset ikke og kunne ikke stanse med dette. Etter at den hadde knust det gamle, det borgerlige, tok den til med å bygge opp det nye, det sosialistiske. Ti års Oktoberrevolusjon er ti år med oppbygging av partiet, fagforeningene, sovjetene, kooperasjonen, kulturorganisasjonene, transportvesenet, industrien, Den røde armé. Den utvilsomme framgang sosialismen i Sovjetunionen har hatt på oppbyggingsfronten, har klart vist at proletariatet er i stand til å styre landet med framgang uten borgerskapet og mot borgerskapet, at det er i stand til å bygge opp industrien med framgang uten borgerskapet og mot borgerskapet, at det er i stand til å lede hele folkehusholdningen med framgang uten borgerskapet og mot borgerskapet, at det er i stand til å bygge opp sosialismen med framgang trass i den kapitalistiske omverden. Den gamle «teori» om at de utbyttede ikke kan klare seg uten utbytterne, på samme måte som hodet og de andre legemsdelene ikke kan klare seg uten magen, er en teori som den berømte romerske senator fra oldtidens historie, Menenius Agrippa, ikke har enerett på. Denne «teori» er nå hovedhjørnesteinen i sosialdemokratiets politiske «filosofi» i sin alminnelighet og i den sosialdemokratiske koalisjonspolitikken med det imperialistiske borgerskap i særdeleshet. Denne «teorien», som har fått karakter av en fordom, er i dag en av de verste hindringer på veien til å revolusjonere proletariatet i de kapitalistiske landa. Et av de viktigste resultatene Oktoberrevolusjonen har brakt, er den kjensgjerning at den har gitt denne «teorien» dødsstøtet.

Trengs det enda å føre bevis for at disse og liknende resultater av Oktoberrevolusjonen ikke kunne og ikke kan bli uten betydningsfull innvirkning på arbeiderklassens revolusjonære bevegelse i de kapitalistiske landa?

Slike alminnelig kjente fakta som den økende vekst i kommunismen i de kapitalistiske landa, den voksende sympati som arbeiderklassen i Sovjetunionen vinner hos proletarene i alle land, og endelig strømmen av arbeiderdelegasjoner til sovjetlandet, vitner klart og tydelig om at de frøene som Oktoberrevolusjonen har sådd, allerede tar til å bære frukt.

2. Oktoberrevolusjonen har ikke bare skaket imperialismen i maktsentrene, i «moderlanda». Den har også rettet et slag mot imperialismen i de bakre linjer, i periferien, og undergravd imperialismens herredømme i kolonilanda og de avhengige landa.

Oktoberrevolusjonen styrtet godseierne og kapitalistene, brøt lenken av nasjonal og kolonial undertrykking og frigjorde overhodet alle undertrykte folk innen en veldig stat. Proletariatet kan ikke frigjøre seg sjøl uten å frigjøre de undertrykte folkene. Et karakteristisk trekk ved Oktoberrevolusjonen er det faktum at den gjennomførte disse nasjonale og koloniale revolusjonene i Sovjetunionen under merket gjensidig tillit og broderlig tilnærming mellom arbeiderne og bøndene innenfor nasjonalitetene i Sovjetunionen, og ikke under merket nasjonalt fiendskap og innbyrdes konflikter mellom nasjonene – ikke i nasjonalismens, men i internasjonalismens navn.

Nettopp fordi de nasjonale og koloniale revolusjoner hos oss gikk for seg under ledelse av proletariatet og under internasjonalismens fane, nettopp derfor har pariafolkene, slavefolkene for første gang i menneskehetens historie hevet seg opp til å bli virkelig frie og virkelig jamstilte folk og har inspirert de undertrykte folkene i hele verden ved sitt eksempel.

Dette betyr at Oktoberrevolusjonen har innledet en ny epoke, epoken med koloniale revolusjoner, som blir gjennomført i de undertrykte landa i verden i forbund med proletariatet og under ledelse av proletariatet.

Tidligere var det «gjengs» å tro at verden fra uminnelig tid er delt i høyere og lavere raser, i fargede og hvite – og av dem er de første udugelige til sivilisasjon og av skjebnen fordømt til å være utbyttingsobjekter, de andre derimot er de eneste bærere av sivilisasjonen og kalt til å utbytte de første. Denne legenden må en nå betrakte som knust og kastet på skraphaugen. Et av de viktigste resultater av Oktoberrevolusjonen er det faktum at den ga dødsstøtet til denne legenden, ved at den har vist i praksis at de frigjorte ikke-europeiske folkene som er trukket inn på sovjetutviklingens bane, ikke i mindre grad enn de europeiske folkene er i stand til å utvikle en virkelig framskreden kultur og en virkelig framskreden sivilisasjon.

Tidligere var det «gjengs» å tro at den eneste metoden som dugde til å frigjøre de undertrykte folkene var den borgerlige nasjonalismens metode, den metode å løsrive nasjonene fra hverandre, metoden å splitte dem, metoden å øke det nasjonale fiendskap mellom de arbeidende masser i de forskjellige nasjoner. Denne legenden må en nå betrakte som gjendrevet. Et av de viktigste resultater av Oktoberrevolusjonen er den kjensgjerning at den har gitt dødsstøtet til denne legenden ved å vise i praksis at det er mulig og hensiktsmessig å bruke den proletariske, internasjonale metode for å frigjøre de undertrykte folkene som den eneste riktige metode, ved å vise i praksis at det er mulig og hensiktsmessig med et broderlig forbund mellom arbeiderne og bøndene av de mest ulike folk på grunnlag av frivillighet og internasjonalisme. Som et direkte bevis på dette tjener uten videre det at Unionen av sosialistiske sovjetrepublikker eksisterer, den som er forbildet på den framtidige sammenslutning av de arbeidende i alle land i en enhetlig verdensøkonomi.

Det sier seg sjøl at disse og liknende resultater av Oktoberrevolusjonen ikke kunne og ikke kan unngå å få betydelig innvirkning på den revolusjonære bevegelse i kolonilanda og de avhengige landa. Kjensgjerninger som at den revolusjonære bevegelse vokser blant de undertrykte folkene i Kina, Indonesia og India osv., og den voksende sympati som disse folkene nærer for Sovjetunionen, vitner uten tvil om dette.

Den tid er forbi da koloniene og de avhengige landa kunne utbyttes og undertrykkes i ro og mak.

Det er begynt en tid med frigjøringsrevolusjoner i koloniene og de avhengige landa, en æra da proletariatet i disse landa våkner, en æra da det får hegemoniet i revolusjonen.

3. Oktoberrevolusjonen, som har spredt frøene til revolusjonen både i sentrene for imperialismen og i de bakre linjer, som har svekket imperialismens makt i «moderlanda» og rokket dens herredømme i koloniene, har derved satt på dagsordenen spørsmålet om verdenskapitalismens eksistens som helhet.

Så sant den spontane utviklinga av kapitalismen under imperialismen har slått over i en prosess der kapitalismen råtner og dør bort – fordi utviklinga under imperialismen er ujevn, fordi det er unngåelig med konflikter og krigerske sammenstøt og endelig på grunn av det uhørte imperialistiske blodbad – så måtte Oktoberrevolusjonen og det at et veldig land som følge av revolusjonen falt ut av kapitalismens verdenssystem, føre til at denne prosessen fikk økt fart, og skritt for skritt undergrave sjølve grunnvollene for verdensimperialismen.

Og mer enn det. Samtidig med at Oktoberrevolusjonen skaket imperialismen, skapte den i det første proletariske diktatur en mektig og åpen basis for den internasjonale revolusjonære bevegelsen hvis make denne bevegelse aldri har hatt tidligere og som den nå kan støtte seg på. Den skapte dette mektige og

åpne sentrum for den interna sjonale revolusjonære bevegelsen som den aldri før hadde hatt, og som den nå kan fylke seg om når den organiserer den revolusjonære enhetsfront av proletarene og de undertrykte folkene i alle land mot imperialismen.

Dette betyr først og fremst at Oktoberrevolusjonen har tilføyd verdenskapitalismen et banesår som den aldri mer vil komme seg av. Nettopp derfor vil kapitalismen aldri mer vinne igjen den «likevekt» og «stabilitet» som den hadde før Oktober. Kapitalismen kan stabilisere seg delvis, den kan rasjonalisere sin produksjon, den kan legge forvaltningen i landet i hendene på fascismen og holde arbeiderklassen nede for ei tid, men den vil likevel aldri vinne igjen den «ro» og den «sikkerhet», den «likevekt» og den «stabilitet» som den tidligere brystet seg med, for krisa i verdenskapitalismen har nådd et utviklingstrinn da revolusjonens flammer uunngåelig vil bryte gjennom, snart i sentrene for imperialismen, snart i periferien, de vil rive ned det kapitalistiske lappverk og for hver dag bringe kapitalismens fall nærmere. Altså nøyaktig slik som det gikk i den kjente fabelen om tranen: «Dro han stjerten ut, satt nebbet fast, og dro han nebbet ut, satt stjerten fast».

Det betyr for det annet at Oktoberrevolusjonen har hevet styrken og den relative vekt, motet og kampviljen hos de undertrykte klasser i hele verden opp til en viss høyde og tvunget de herskende klasser til å regne med dem som en ny, viktig faktor. I dag kan en ikke lenger vurdere de arbeidende masser i verden som en «blind hop» som famler i mørke og ikke har noe perspektiv, for Oktoberrevolusjonen har reist et fyrtårn som lyser opp veien for dem og gir dem perspektiver. Mens det tidligere ikke fans noe åpent verdensforum der en kunne demonstrere og gi uttrykk for de undertrykte klassers forhåpninger og bestrebelser, så har en dag et slikt forum i det første proletariske diktatur. Det kan neppe være tvil om at samfunnslivet og det politiske liv i de «framskredne landa»

ville bli hyllet inn i et mørke av tøylesløs reaksjon i lange tider om dette forum ble tilintetgjort. Det lar seg ikke nekte at bare den kjensgjerning at det eksisterer en «bolsjevikisk stat», legger bånd på reaksjonens mørke krefter og letter kampen de undertrykte klasser fører for å frigjøre seg. Dette forklarer egentlig også det bestialske hat som utbytterne i alle land nærer mot bolsjevikene. Historien gjentar seg, om enn på nytt grunnlag. På samme måte som ordet «jakobiner» tidligere, i perioden da føydalismen ble styrtet, framkalte skrekk og avsky hos aristokratene i alle land, slik framkaller ordet «bolsjevik» nå i perioden da kapitalismen blir styrtet, skrekk og avsky i de borgerlige landa. Og på samme måte som Paris var tilfluktsted og skole for de revolusjonære representanter for borgerskapet da det var på frammarsj, slik er Moskva i dag tilfluktssted og skole for de revolusjonære representanter for proletariatet som er på frammarsj. Hatet mot jakobinerne reddet ikke føydalismen fra sammenbrudd. Kan en tvile på hatet mot bolsjevikene heller ikke vil redde kapitalismen fra dens uunngåelige undergang?

Den æra da kapitalismen var «stabil», er forbi, og legenden om at den borgerlige orden er urokkelig, har gått med i samme rennet.

Den æra da kapitalismen bryter sammen, er begynt.

4. Oktoberrevolusjonen er ikke bare en revolusjon på det økonomiske og sosialpolitiske område. Den er også en revolusjon i hjernene, en revolusjon i arbeiderklassens ideologi.

Oktoberrevolusjonen ble født og vokste seg sterk under marxismens fane, under den fane som heter ideen om proletariatets diktatur, under leninismens fane, leninismen som er marxismen i imperialismens og de proletariske revolusjoners epoke. Derfor betyr den en seier for marxismen over reformismen, seier for leninismen over sosialdemokratismen, seier for Den 3. internasjonale over Den

2. internasjonale .

Oktoberrevolusjonen reiste en uoverstigelig skillemur mellom marxismen og sosialdemokratismen, mellom leninismens politikk og sosialdemokratismens politikk. Tidligere, før proletariatets diktatur hadde seiret, kunne sosialdemokratiet pynte seg med marxismens fane uten åpent å fornekte ideen om proletariatets diktatur, men også uten å gjøre noe, overhodet noe som helst for å framskynde virkeliggjøringen av denne ideen, for denne holdning hos sosialdemokratiet truet på ingen måte kapitalismen. Den gang, i denne perioden, så det ut som om sosialdemokrati og marxisme formelt var ett og det samme, eller på det nærmeste ett og det samme. Nå, etter at proletariatets diktatur har vunnet seier, da alle med egne øyne har sett hvor marxismen fører hen og hva dens seier betyr, kan ikke sosialdemokratiet pynte seg med marxismens fane lenger, kan det ikke lenger kokettere med ideen om proletariatets diktatur uten å mane fram en viss fare for kapitalismen.

Etter at det for lengst hadde brutt med ånden i marxismen, ble det nå også nødt til å stryke marxismens flagg; og det vendte seg åpent og utvetydig mot marxismens ektefødte barn, mot Oktoberrevolusjonen, mot det første proletariatets diktatur verden hadde sett. Nå måtte det ta avstand fra marxismen og tok faktisk avstand fra den, for under de forhold som hersker nå kan en ikke kalle seg marxist hvis en ikke vil støtte det første proletariatets diktatur i verden åpent og uten forbehold, hvis en ikke vil føre revolusjonær kamp mot borgerskapet i sitt eget land, hvis en ikke vil skape forutsetningene for det proletariske diktaturs seier i sitt eget land. Det ble en avgrunn mellom sosialdemokratiet og marxismen. Fra nå av er leninismen, kommunismen den eneste bærer av marxismen – dens eneste festning.

Men saken innskrenket seg ikke til dette. Etter å ha skilt sosialdemokratiet fra marxismen gikk Oktoberrevolusjonen videre og drev sosialdemokratiet over i leiren til dem som

direkte forsvarte kapitalismen mot det første proletariske diktatur i verden. Når herrene Adler og Bauer, Wells og Levi, Longuet og Blum rakker ned på «sovjetregimet» og lovpriser det parlamentariske «demokrati», så vil de med dette si at de kjemper, og fortsatt vil kjempe for å gjenopprette den kapitalistiske ordning i Sovjetunionen, for å opprettholde det kapitalistiske slaveri i

de «siviliserte stater». Den nåværende sosialdemokratismen er kapitalismens ideologiske støtte. Lenin hadde tusen ganger rett da han sa at de sosialdemokratiske politikere av i dag er «virkelige agenter for borgerskapet i arbeiderbevegelsen, arbeiderkommisærer for kapitalistklassen», at de i «borgerkrigen mellom proletariatet og borgerskapet» uunngåelig vil stille seg «på Versaillesâ€™ side mot kommunardene». Det er umulig å gjøre ende på kapitalismen uten å gjøre ende på sosialdemokratismen i arbeiderbevegelsen.

Derfor er tidsperioden da kapitalismen dør bort, samtidig tidsperioden da sosialdemokratismen i arbeiderbevegelsen dør bort. Den kolossale betydning Oktoberrevolusjonen har, er blant annet at den fører med seg seier for leninismen over sosialdemokratismen i den internasjonale arbeiderbevegelsen som en ufrakommelig foreteelse.

Den æra da Den 2. internasjonale og sosialdemokratismen hadde herredømmet i arbeiderbevegelsen, er forbi.

Den æra da leninismen og Den 3. internasjonale har herredømmet, er innledet.